

Виходить в Львові ще Вторника, Четверга и Суботы крѣмъ рускиѣхъ свѣтъ) о 4-омъ годѣ попол. Литер. додатокъ „Библиотекѣ найнамъ повѣстей“ виходить по 2 почат. аркушѣ кожного 16-го и послѣдняго дня кожного мѣсяца.

Редакция, администрація и экспедиція поят Ч. 44 улицы Галицка.

Вѣсь листы, посылки и рекламации наложить пересылать поят аpresso: редакция и администрация „Дѣла“ Ч. 44 ул. Галицка.

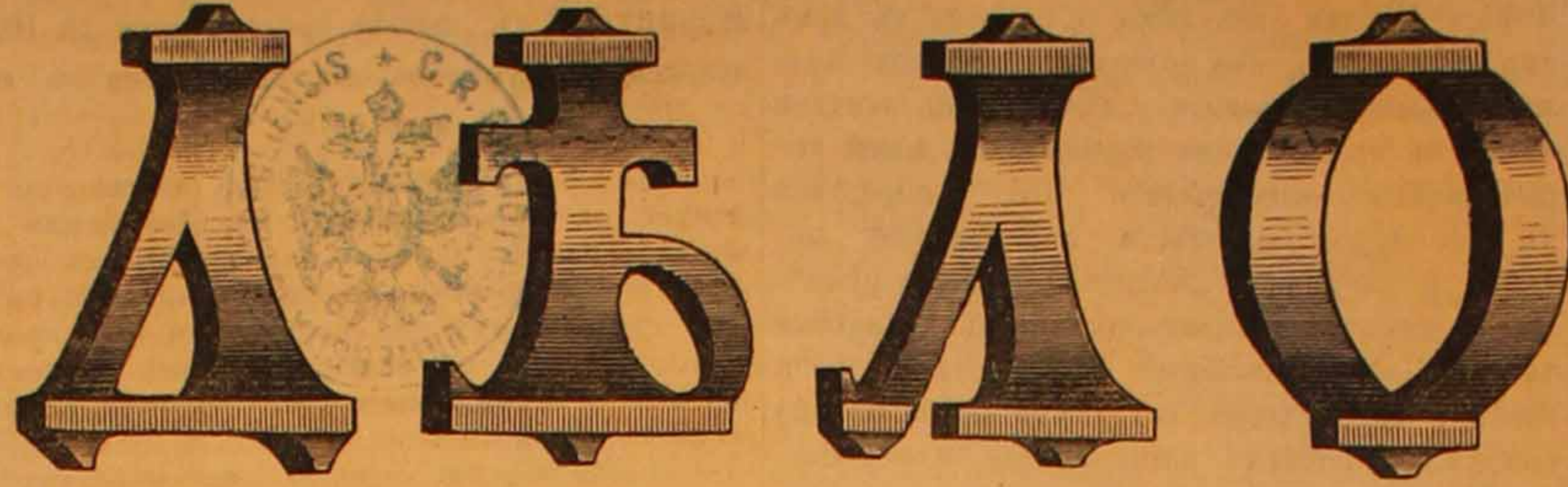
Рукописи не возвращаютъ только на послѣднее застереженіе.

Подписное число стоитъ 12 кр. в. в.

Огласиена принимаются по цѣнѣ 6 кр. в. в. бѣзъ отсрочки печатной.

Рекламации неопозданыи вѣдѣи бѣзъ порта.

Предмату наложить пересылать франко (наилучш почтовымъ пероказомъ) до: Администрація часописи „Дѣло“, ул. Галицка, Ч. 44.

Предплата на „Дѣла“ для Австріи: для Россіи:

на цѣльнй рокъ . . . 12 рр.	на цѣльнй рокъ . . . 12 рубл.
на пѣльнй року . . . 6 рр.	на пѣльнй року . . . 6 рубл.
на чвѣртъ року . . . 3 рр.	на чвѣртъ рок. . . 3 рубл.

съ дол. „Библиотекѣ“: съ дол. „Библиотекѣ“:

на цѣльнй рокъ . . . 16 рр.	на цѣльнй рокъ . . . 16 рубл.
на пѣльнй року . . . 8 рр.	на пѣльнй року . . . 8 рубл.
на чвѣртъ року . . . 4 рр.	на чвѣртъ рок. . . 4 рубл.

на самѣ додатокъ: на самѣ додатокъ:

на цѣльнй рокъ . . . 5 рр.	на цѣльнй рокъ . . . 5 рубл.
на пѣльнй року . . . 2 50	на пѣльнй року . . . 2 50кр.
на чвѣртъ року . . . 1 25	

Для Австріи, сюрбе Россія:

на цѣльнй рокъ . . . 15 рр.	
на пѣльнй року . . . 7 50	
на чвѣртъ року . . . 3 75	

съ дол. „Библиотекѣ“: на самѣ додатокъ:

на цѣльнй рокъ . . . 19 рр.	на цѣльнй рокъ . . . 6 рр.
-----------------------------	----------------------------

Съ днем 1 (13) цвітня розпочався другій кварталъ сегорочного выдвѣннця „Дѣла“ и „Библиотекѣ найзи. повѣстей“. Просимо о надсыланьѣ дальшнхъ предплатъ и о скорѣ вырѣвнаньѣ залеглостей.

Ново-приступающіи предплатники на „Библ. найзи. пов.“ дѣстануть за доплатою 1 зр. а. в. початокъ (12 аркушѣвъ) повѣсти М. Юкая „Золотый Человѣкъ“.

Отозва до Русинѣвъ Львова!

Братя! Звѣстно Вамъ, якъ противъ воли владыкъ нашой церкви и мимо протесту оо. Василианъ монастыръ добромильскій зѣ всіма фундаціями и капиталами дня 3 (15) червня 1882 перейшовъ поды зарядъ кс. Єзуитѣвъ.

Звѣстно Вамъ такожъ, що противъ того вмѣшувана чужихъ, звѣстныхъ зѣ своихъ ѣтвосини до руской церкви, монаховъ вѣ дѣла нашого обряду посла рускіи голосно протестували.

Звѣстно Вамъ, що наше руске всенародне Вѣче, ѣтвубте 17 (29) червня 1883 р. выслало вѣ томъ дѣлѣ центральному правительству резолюцію съ многими тысячами подписѣвъ, жадаючи на основѣ неоспоримыхъ нашихъ правъ церковныхъ и народныхъ, усунути кс. Єзуитѣвъ зѣ Добромиля.

Звѣстно Вамъ наконецъ, що на тую резолюцію до сегодня не получили мы нѣякой ѣтвпвѣди, а кс. Єзуиты вже и на другіи монастыръ василианскій руки простягнули.

Братя! Зѣ всѣхъ кѣнцѣвъ краю доходить насъ вѣсти о загалномъ занепокою умовъ. Рускіи народъ, наученый сумными досвѣдами исторіи, видитъ ясно, що мнима реформа Василианъ не лишъ нарушае заповучену намъ вѣ униі автопомію руской церкви, але такожъ веде постепенно до латинчєныя руского обряду и до вынородовленя Руси.

Зѣ тыхъ то причинъ, мы подписаніи постановили просити Васъ, Братя Львовяне, на Вѣче вѣ нашъ „Народный Домъ“ на недѣлю, с. в. на день 4 н. ст. мая с. р. о 3 години по полудни, чтобы Вы выбрали зѣ помѣжь себе депутацию, котра-бы н. к. правительству, нунціатурѣ святѣйшого Отца и престолу нашего справедливого Монарха предложила справедливыи жалобы и бажаня Руси вѣ сѣй справѣ.

Братя! Хвиля тяжка, справа важна!

Не залишайте еи! Богатый чи бѣдный, выскій достойникъ чи тихій робѣтникъ, приходѣтъ!

Кому милый свѣдѣ обрядъ, кто вѣрный сынъ руской церкви и руского народа, придѣтъ на Вѣче!

То Ваше право, то Вашъ обовязокъ, бо вѣ дѣлахъ нашего обряду и церкви вся Русь якъ духовна такъ и свѣтска принималя участь. А свѣтска Русь повинна сегодня тымъ бѣльше дѣлати, бо духовной положено вѣ сѣй справѣ на уста печать...

Приходѣтъ! Васъ кличе церковь опечалєна, Васъ зве доля руского народа.

У Львовѣ 18 (30) цвітня 1884.

Анатоль Вахилинъ, Антонъ Горбачевскій, Дрѣ Иванъ Добрянскій, Дрѣ Михаилъ Коль, Дрѣ Иванъ Литвинскій, Осипъ А. Марковъ, Василь Набринскій, Дрѣ Александръ Огородовскій, Дрѣ Левъ Павлицкій, Володимиръ Поддлїшєккій, Юлианъ Романчукъ, Михаилъ Спожарскій, Дрѣ Корнило Сушевичъ, Корнило Устилювичъ, Иванъ Явдыкъ.

На досвѣткахъ новой еры.

IV.

Але який-же интересъ для насъ, Русинѣвъ, сидячихъ вѣ „глухомъ кутѣ“ всякой политичной системы, безсильныхъ и обезсилюваныхъ всіма способами, може мати нова доба вѣ европейской политичной жизни? Чи стоить намъ и дивитися на тѣ филѣ, здвигающіи десь тамъ на далекомъ всходѣ або заходѣ, а ѣтвѣргати хочъ на хвильо поглядъ ѣтв своихъ насущныхъ, домашнихъ справъ?

Конечно, ѣтв своихъ насущныхъ, домашнихъ справъ очей аплѣ — що найважнѣйше — рукъ роботячихъ ѣтвѣргати не треба, — але зѣ того ще не выходитъ, щобъ не потрібно було часъ ѣтв часу провести окомъ и по томъ широкѣмъ та змѣнливѣмъ морю, що зовсѣвъ европейскою политикою. Зѣ того моря, правда, не може прійти до насъ нѣяка неспѣвѣвана, а головно, нѣяка незаслужєна и незарѣбєна благодать, — але може прійти богаты лиха, котре, знаючи его завчасу, мы перазъ могли-бъ хочъ по части ѣтввернути. Чуючи свою слабосильность вѣ Галичинѣ и добре памятаючи, що политика числитъ только съ силами, а не съ претенсіями-

ми и не съ жалобами, повинны мы ненастанно и невпинно працювати надъ тымъ, щобъ виробити у себе силу, повинныи организуватися на всѣхъ точкахъ, вписити чимъ разъ болышу свѣдомость народу и политичну вѣ масы нашего народа, чтобы втягнути его до якъ найсильнѣйшой акціи для его-жѣ власного добра.

Але якъ той мореходецъ, що не только муситъ дбати о доброту и солиднѣсть своего корабля и о заосмотренье его якъ найлѣпшими приборами и лаштунками, але крѣмъ того бачнымъ окомъ муситъ слѣдити за всіма змѣнами атмосферы, щобъ выбрати для своєї плавбы якъ найкрасшу погоду и сприяющій для себе вѣтеръ, — такъ само и намъ крѣмъ усильно праць надъ нашою внутрѣшнюю организацию треба такожъ сильно вызирати на широкѣ море заграничной политики, щобъ не пропустили — якъ се доси неразъ вже случилось — користной поры для живѣйшой акціи и не пуститися съ своимъ слабымъ судномъ плыти противъ воды и вѣтру.

Яко народъ, роздѣленный мѣжь двома великими комплексами державными, Россією и Австро-Угорщиною, мы може и нѣколи не переживали ще поры такъ дивной и ситуациі такъ двозначной, якъ тая, котру готуе намъ надходяча доба. Вѣ давныхъ кухарскихъ цєхахъ дже часто „майстершикомъ“ кухарской штуки уважалось приготавливанье щупака вѣ такой способъ, щобъ не краючи его, одну половину усмажити вѣ меду, а другу сварити и подати „на зимно“, вѣ студенци. Пѣсля многихъ признакъ судячи, мы мѣркуемо, що ролю того щупака прійдєтъ сими часами ѣтвграти намъ, рускому народу. Бо коли Россія, кидаячисъ вѣ объята централистичной политичѣ, стремитъ до придавлення народностей недержавныхъ, вѣ томъ числѣ и нашом руской, и готовится „подати насъ зовсѣмъ на зимно“, то вѣ Австріи при дальшѣмъ розвою системы автономично-федералистичной не можна сумнѣватися, що и намъ прійдєтъ съ часомъ, особливо при нашѣй неустойчѣй праць надъ своимъ скрѣпленьемъ, политизи хочъ троха меду благодати тои системы. Зѣ уваги на цѣлѣсть нашего народа, такѣ двоестѣ трактованье не можна уважати користнымъ; ну, але-жѣ користна для цѣлого нашего народа констєляція политична, то були-бъ справѣ „два гриба вѣ борщѣ“, було-бы щось майже нечувяне вѣ исторіи. И хочъ якъ живо муситъ-

обходить насъ доля нашихъ братѣвъ за кордономъ, то все-жѣ таки мы, не можучи зѣ своей стороны допомогчи имъ, мусимо попередъ всего глѣдѣти на нашѣ власнѣ обстояныи, добре знаючи, що коли-бъ тѣ нашѣ обстояныи якъ-небудь значно поправилисѣ, а намъ своими власными силами удалось користну змѣну якъ найповнѣйше выискати на хосєнѣ и скрѣпленье власной народности вѣ Галичинѣ, вѣ такѣмъ разѣ и братя нашѣ за кордономъ съ болышимъ довѣремъ и съ болышою певнѣстью будутъ могли до насъ звернути свои очи.

Признаки новой змѣны вѣ угрупованю сусѣбно-политичныхъ силъ у внутрѣ Австрійи стаются ѣтв якогось часу чимъ разъ замѣтнѣйшыи. Особливо становище Полякѣвъ починае бути якѣсь дже неясне. Газеты ихъ, звычайно надъ мѣру горды и певныи своего, значно спустили зѣ тону, особливо по новѣмъ роцѣ, коли роздѣлсѣ въсть о трицѣсарскѣмъ союзѣ, и вѣ грудяхъ польскихъ фантастѣвъ зацѣмѣла заведена ще разъ надѣва на швидкій конфликтъ мѣжь Австрією и Россією и на можливе вѣ мутнѣй водѣ того конфликта зловленье пожаданой рыбы — реставраціи Польщѣ вѣ давныхъ границахъ. Подѣ влиявомъ тои ошуканой надѣвъ почали они робити „обрахунокъ совѣсти“, а радше обрахунокъ всѣхъ добрыхъ и злыхъ дѣлъ „польской делегациі вѣ Вѣднѣ“, т. е. польского „Кола“ посольского. И ѣтв показалось, що добрыхъ дѣлъ тои делегациі було на волосокъ, а недобрыхъ резултатѣвъ еи праць нѣ мѣхъ. Съ завѣтѣстою раздраженныхъ почали польскыи газеты вычислювати „головныи грѣхи“ „Кола“, и начислили ихъ певно бѣльше якъ свѣтъ, хочъ очеvidно всѣхъ не вычислювали. „Децентрализация желѣзницы нема, — говорились вѣ той оригинальной спѣвѣди публичной, — а податокъ ѣтв нефти и руина краевого нефтярства ест! Затвердєныя угоды индємнизацийной (хочъ для краю некористной, але и инымъ краямъ дже немилѣ) нема, а податокъ ѣтв горальєны и руина краєвого (гєтє паньского) горальничства ест! Медичного факультету у Львовѣ нема, а обсаджєньє товстухъ посады при будовѣ желѣзницы Нѣвцями — ест!“ Могли-бъ ще були дѣдати тѣ пановѣ, що „желѣзница трансверзальна ест, а 625.000 зр. обѣдѣныхъ Каминьскому и взятыхъ зѣ Лендєрбанку — нема, и выясєныя, кто забравъ тѣ грошѣ, такожѣ-

Очерки исторіи украинской литературы XIX столѣтія Н. И. Петрова. (Кієвъ, 1884.)

(Критический обзор.)

(Дальше.)

Вѣ XVIII столѣтѣ розпочався вѣ Московщинѣ первшій рухъ до освѣты, первшій починъ прилучєныя Россіи до Европы. Петро I, прорубавши вѣ Европу ѣвно, загадывае користно для Москвы а тяжкою для Украины гадкою — перенести освѣту вѣ Кієва вѣ Московщину; ему першому мы приписуемо гадку — выкорєнєныи украинску интеллигенцію, денационализувати еи. Онъ добре розумѣвъ, що найлєкше сєго достигнути — знищивши вѣ Кієвѣ органы національной освѣты и завязавчыи освѣченыхъ Украинцѣвъ працювати на ѣвнѣчи. И ѣтв вѣ XVIII вѣдѣ съ украинскою интеллигенцією почало творитися такѣ само „обруєніє“, якъ колись творилось „ополячуванье“. Освѣченій Украинцѣвъ волею, а бѣльше неволею ишли скрѣвъ по Россіи и розповєдиючи освѣту ѣтв Бѣлгородѣ до Архангєльска, ѣтв Петербурга до Камчаткы. Слѣды сихъ дѣячѣвъ, принєвѣденыхъ працювати на чужинѣ, лишилисѣ не только вѣ заведєныхъ ними школахъ, але и вѣ нихъ самихъ, якъ примѣромъ св. Иннокєнтій вѣ Иркутскѣ, св. Дмитро вѣ Ростовѣ. Украинцѣ въ XVIII вѣдѣ просѣтили Россію и поднєсли еи культуру, и исторію Россіи повинна во вѣкѣ почитати такихъ Украинцѣвъ, якъ Бантыш-Каменскій (зѣ Нѣжина), Беаборѣдко (зѣ Глухова), Завадовскій, Троцинскій, Кочубей, и пр., и пр. Очеvidна рѣчь, що Украинцѣ примушєныи працювати не на родинѣ а на чужинѣ, не могли-жѣ працювати надъ рѣдною мовою, надъ рѣднымъ-

письменствомъ, по-неволи они мусѣли працювати надъ чужимъ и залишити свое.

Подневольна эмиграція лучшихъ освѣченыхъ людей вѣ Украину не довольнила тыхъ, котры поставили свою задачу — знищити на Украинѣ національную освѣту: они не залишили вѣ спокою кієвской академіи и кієвскихъ друкарєвъ; они робили все, щобъ освѣченымъ Украинцямъ нѣчого було робити вѣ Украинѣ. Такъ ще Петро I вєвѣлъ, щобъ у Кієвѣ не печаталисѣ книжки бѣвъ московской цензуры: „исправлять тѣ съ великорусскими печатнми“. Вѣ 1817 роцѣ вєвѣли кієвску академію ѣтввернути вѣ prostu сєминарію, а черєвъ кѣлька лѣтъ велєно вѣчити вѣ сєминаріи по „грамматикѣ господина Ломоносова“. Одиначе не вважаючи на такіи тяжкыи утиски украинске письменство не вмирало и вѣ сю тяжку годину: славными (ѣтвповѣдно обєтавинамъ) проводирями письменства были съ своими драматичными творами Лящевскій, Георгій Колинскій и инші. Тымъ часѣмъ нивѣ для працѣ надъ украинскимъ письменствомъ ставала все менша и менша, а равѣмъ съ тымъ руинувалась и вышлєвалась на Украинѣ народна освѣта и экономичныи добробытъ народа. Къ кѣнци „сєлавнаго царєтованія Єкатерины II“ Украина втерляла Сѣвъ, вѣ Кієвѣ погибла академія, а вѣ сєминаріи наука велась „по рускимъ образцамъ“; на всѣй Украинѣ не было жадной середной школы, народныи школы выикли; выикли національна старшина и выборые духовєнство; выикла народна воля; выикла воляна праця... Замѣсто сєго всего Украина отримала страшєну темноту, крепацтво, крепацку праць на паѣвъ, дворянство, касту духовєнства, страшєне народне убожество, росєйскыи науки „по рускимъ образцамъ“ и... цензуру! Коли-

бъ при такихъ умовахъ украинске письменство цѣлкомъ було зникло, то нѣчѣгѣбєнько не було-бъ дивного! А то-жѣ справѣ дивно, що оно не вмерло, не зникло; якъ и не давили его, а не задавили! Оно ожило, воскресло, и живе! Отсе диво! „Трупы вєтали И очи розкрыли, И брать съ братомъ обнялисѣ И проговорили!“

Вєвѣконечно крѣпка духово, бєвѣконечно богата природа того народа, зѣ котрого при такихъ тяжкихъ обєтавинахъ выишли и выхѣдѣтъ украинскыи письменники, отєй правдивѣй мученики ва любовь до родины и народа! Народъ, котрый давъ свѣтѣви украинске письменство XIX вѣку — такой народъ во вѣкѣ „не вмере, не поляжє“, бо на сторожи коло него будѣ стояти — его рѣдне слово!

П. Петровъ инакше думає: ему здаєтєся, що умовы національного жита вѣ Украинѣ вѣ кѣнци XVIII и вѣ початку XIX столѣтѣ не мѣшали розвою украинского письменства вѣ XVIII в., „а треба было украинске письменство подвєсти подѣ формы пануючого росєйского письменства“. Се похоже на те, якъ-бы хто чоловікѣви, забитому вѣ колодку на ногахъ, съ звязаными руками а прикованому ва шнѣ до стѣны, промовивъ: „Стоять тобѣ рвонутися, и ты будєшь ходити на воли, такъ само, якъ ходять тѣ, що тебе прикували“.

„Добрый кожухъ, та не на мене пошитый!“

Одиначе будемо розвивлювати книжку П. Петрова бѣльше и ширше, частками. Украинске письменство ѣтв справедливо вѣ XIX вѣдѣ починає вѣ Котляревского, але черєвъ що кѣнци Старцкимъ, — сєго вже мы не розумѣємо. Ще менше можна зрѣвумѣти, черєвъ що-

Петровъ та и всѣ историкы нашего письменства роздѣляютъ украинске письменство ѣтв галицкого? Хита таки и вѣ исторіи духового жита народа треба держатисъ тѣвъ географичной меты, котра роздѣляе единый рускій народъ мѣжь двома державными? Намъ здаєтєся, що межеу тутъ можна ставити лишь идеѣ, а не рѣчку Зѣручь!

Мѣжь Котляревскимъ а Старцкимъ П. Петровъ вѣ своѣй исторіи ѣднихъ вѣ украинскихъ письменникѣвъ цѣлкомъ пропустивъ, примѣромъ: Ге, Мова, Огѣвскій, и др.; за те ѣтв завѣвъ вѣ свою книжку и удѣливъ доволѣ мѣста такимъ письменникамъ, якыхъ не то вѣ Галичинѣ, а певно и вѣ Украинѣ або зовсѣмъ не знаютъ, або знають вельми мало, и якы вѣ равѣно украинского письменства не мали жаднѣвєнького впливу и ознаки! Примѣромъ, кого крѣмъ П. Петрова интересовувать коли або интересувъ теперь К. Думитрашкѣвъ? (очеvidно онъ не „самобытъный“, а позичєныи у Великоросєвъ!), Писенко-Бѣлєцкій, Корєницкій, Писарєвскій и т. п.? Написали они, якъ кѣтъ наплакавъ; и пр. Степанъ Писарєвскій написавъ чѣтыри коротєнкыи стишки та негѣдну задля театру оперетку „Купала на Ивана“; або Корєницкій написавъ одну байку та нѣчємну „сатиричку“ поему „Вєчорницѣ“, и аа се Петровъ удѣливъ ему вѣ своѣй книжцѣ три сторѣны. Можна-бъ дякувати за такую щедрѣсть П. Петрова, хочъ-бы еи щедрѣсть его вымагалась лишь его особными симпатиями до бурєакѣвъ и товарищѣвъ по академіи, сє-бѣ дарма було, коли-бъ авторъ книжки хочъ капєлиночку бувъ справедливымъ и для иншихъ письменникѣвъ, и не такыи скварный на мѣще вѣ своѣй книжцѣ для тыхъ Украинцѣвъ-письменикѣвъ, котрыхъ не можна не вважаати ако-

шенно постанови закону з р. 1868 и заввае ихъ до точного виконуваня. Аноий уважае себе ушкоченымъ отповѣдоу Тиосы и бере оное внесеное ввадъ. — При §. 116 принято додатокъ, пося на котрого жеицины черезъ 4 недѣль по полозъ мають бути вѣдьнй отъ установленой умовой працѣ, хочъ черезъ то не буде розвизане отншение кон-трактовъ. — На другий день приступила палата до другого и третого читаня проекту закона про-мыслового, котрый представлялся вже справноо залагаденою.

(*Высша палата ради державной*) приняла дня 28 н. с. цѣтня законъ о оподаткованю го-ралены, при чѣмъ по мысли компромису, заклю-ченного межи австрийскимъ и угорскимъ прави-тельствомъ, змѣнено деякй точки рѣшеня, завва-шого въ палатѣ посольской. Найбѣльшимъ про-тивниками нового закона въ палатѣ посольской были галицкия польскй шляхтичѣ; солидарно съ послами поѣшли такожъ заступники польского шляхотскихъ интересовъ въ высшій палатѣ, котрыхъ репре-зентавтъ Полянскій запротестувавъ про-тивъ „всякому покривденю интересовъ эконо-мическихъ галицкой шляхты, котре-бы шло дальше, якъ дотичне рѣшене залаты посольской.“ Въ виду такихъ аргументовъ не легку маъ задачу министеръ-родакъ дрѣ Дунавскій, котрому якъ министрови окарбу припала роля обороны ин-тересовъ державы. Онь покликывався именно въ своихъ выводахъ на те, що дохѣдъ въ податку отъ горален зменшася до року, а въ виду того мусѣло правительство взяти подъ розвагу реформу-вану, котра не мае на цѣля финансового выиску-ваня, лишъ привернене давнѣйшого доходу. Въ Галичинѣ буде на 553 горален, 482 свободныхъ отъ контролѣ, а новый законъ хочъ дѣтне дея-кихъ партикулярныхъ интересовъ, то представля-еся для державы конечнымъ. Въ дискусію социаль-ной пропонувавъ ще гр. Левъ Туиъ змѣны деякихъ параграфовъ, однакъ по промовѣ министра Дуна-евского и шефа секційного Бавмгартнера приняла палата цѣлый законъ пося внесено комасію. От-такъ приступлено до третого читаня. — На томъ самѣмъ засѣданю приняла палата такожъ законъ о експлоатации нафты въ Галичинѣ и Буковинѣ въ другѣмъ и третѣмъ читаню въ такѣмъ самѣмъ реченю, якъ рѣшила палата посольская.

ЗАГРАНИЦЯ.

Россія. Дуже цѣкаву статью приносятъ „Schles. Zig.“, якъ увѣряе, зъ дуже вѣрного же-рела россійского, въ якій способѣ повстало збли-жене Россії до союза нѣмецко-австрийского. Зближене то наступило, якъ каже згадана газета, заразъ по смерти кн. Горчакова и таки мимо его воля черезъ него самого. Коли именно по смер-ти Горчакова теперѣшнй министръ Гирсъ пере-глядавъ и порадкувавъ его паперы, знайшовъ межи иншимъ такожъ приватну кореспонденцію Горчакова съ кн. Бисмаркомъ. Въ кореспонденці сѣй робивъ кн. Бисмаркъ Горчакову — и то ще въ часѣ, коли союзъ австрийско-нѣмецкй не бувъ заключеный — предложене, чтобы Россія при-ступила до сего союза. Дивна рѣчь, що кн. Горчаковъ о сѣй кореспонденці нѣколи нѣкому нѣчо-го не згадувавъ. Коли отже Гирсъ предложивъ сию кореспонденцію цареви, зъумѣвся сей и не мало се его обурило, що такъ завѣся на кн. Горча-кову. Наслѣдомъ сего було, що Гирсъ заразъ выбравъ въ дорогу до Варшавы, де безъ всякого взгляду заявивъ заразъ кн. Бисмаркови о посту-пованю покойного канцлера и заразомъ объявивъ готовѣсть Россії до прилученя до нѣмецко-австрийского союза. Въ звязи съ тымъ мае сяга-ти такожъ уступлене Сабурова, котрый, якъ звѣстно, есть вѣрныи ученикомъ Горчакова. — Петербурскй журналы доносятъ, що правитель-ство россійское розпочало и веде дуже энергично переговоры съ ирательствомъ нѣмецкимъ въ цѣли заключения торговельной угоды, при сѣмъ додають журналы, що якъ давнѣйше цѣла су-спѣльность россійска дуже була противна сѣй угодѣ, такъ зновъ нынѣ наступила змѣна и въ Россії радо дожидають сего угоды. — „Правит. Вѣст.“ доперва теперъ заперечеу тому, будто-бы россійскй войско подчасъ заняты Мерва мусѣли вести сильну борбу съ тамошними жителями. Дальше доносятъ сѣй журналъ, що россійскй кор-пусъ експедиційный, высланный до мерской оазы, занявъ вже одѣсночку въ Мервѣ крѣпость Кошутъ-Ханъ-Калу, заложеноу ще 1855 ханомъ Кошутомъ, и се укѣрило вже зовсѣмъ власть россійску въ Мервѣ. — Дуже характеристичнй для внутрѣшнихъ россійскихъ отншений рефлексіи робятъ „Соврем. Извест.“ и для того наводимо ихъ тутъ дословно. „Зъ отки маемо брати охоту до жита, каже газета, и якими гадами жити? Если были якй внутрѣшнй интересы, то они вже заумерли. Нынѣ вѣсь на все стали равнудушнй. Во и якй-жъ насъ впрочѣмъ поддержиавли ин-тересы? Не буде зовсѣмъ грѣхомъ, коли скажемо отверто, що черезъ чверть вѣку жили мы лишъ для мертвого золотого тельца, але теперь вже и въ томъ напрямѣ наступила дѣквидация. Може справы экономическй, такъ для насъ жизненнй на дѣлѣ насъ займають? Нѣ. Що небудъ насъ разбудитъ изъ сну, промяне скоро; безъ вышнього напору не разбудимо зъ сну и будемо жити существованемъ безъ самосвѣдомости.“

Нѣмеччина. Глубоке вражене зробило откритье посла Рихтера на засѣданю комисіи державной рады для закона социалистовъ, отбу-шомъ-ся 26 цѣтня. На засѣданю сѣмъ ходило о резолюцію Виндгорста, дотыкающую закона противъ ужаваня взрывныхъ матерій. Министръ Бег-херъ говоривъ о техническихъ трудностяхъ такого закона и сказавъ, що трудно навѣтъ подати добру

дефиницію взрывныхъ матерій; тогда вставъ Рихтеръ и сказавъ, що пося того, що сказавъ Пуккамеръ, можна-бы опытатися: Чи хочете на-сампередъ крови побачити? Въ роцѣ 1878 до боъмъ дѣвъ законъ бувъ готовый. Сей законъ есть далеко скорше потрібный, якъ законъ о со-циалистахъ, котрый поздае ще правосильнымъ ажъ до 30 вересня. Для того-жъ правительствомъ не розскаже лво хочъ о томъ, що выхѣджено въ Франкфуртѣ и Эльберфельдѣ. Коли ставляно на-мѣтныиъ „Германія“ въ Нидервальдѣ, пригото-влено тогда страшнй атентатъ на нѣмецкого цѣсаря. Тамъ арештовано якогось Райндорфа, а съ нимъ ще и боъмъ другихъ людей, зъ котрыхъ двоухъ выявило, що подѣ паматникъ положено въ дрововой рурѣ 16 фунтовъ динамиту и только черезъ то, що динамитъ замокъ, експлозия не наступила. Два дни позѣйше откопано динамитъ и спалено его безъ якихъ злыхъ наслѣдковъ. Въ наслѣдокъ сего завлечена принята резолюция Рих-тера: „Рада державна зволить постановити, чтобы се побчасъ теперѣшной сесіи ополученѣ правитель-ства внесли законъ, чтобы зробити разъ ко-нець уживаню и приготавливаню взрывныхъ матерій въ алонамѣреныхъ цѣляхъ. Открытие се Рихтера зробило не только въ Берлинѣ, але и въ цѣлѣй Нѣмеччинѣ дуже прикре вражене, а поза-якъ правительство доси тому не заперечило, то все то здаеся бути правдивымъ. Яко доповнене до того откритыя оновѣдуютъ въ Берлинѣ, що анархисты самй выймили динамитъ зъ подѣ паматника, а одну часть его ужили до експлозия въ шатрѣ коло Нидервальдѣ, котра однакъ на часъ не наробила жадного лиха. Правительство упорно о вѣсѣмъ молвало.

Болгарія. Недавно доносили мы о вѣчахъ, якй отбувалася такъ въ Болгаріи якъ и въ оусѣбной Румелии въ цѣли сполученя роздѣленого болгарского народа въ одну державу. Нынѣ, якъ доносятъ „Pol. Corr.“, рухъ сей и вѣча вже зовсѣмъ устали. Дуже богато причинолоя до сего-то, що россійскй предоставитель въ Болгаріи Ко-ландеръ заявивъ желане россійского правитель-ства, чтобы рухъ сей уставъ. Въ кружкахъ болгарскихъ толкують оубъ то въ двоякй способъ. Причиною такого категоричного жаданя Россії суть разъ дружій отншения петербурского каби-нету до кабинетовъ въ Берлинѣ и Вѣднѣ и вы-ходячій зъ сего отчѣмнй взглядъ полтавичнй, а друге та обставина, що петербургскй кабинетъ боится, чтобы сѣй незвычайный рухъ воленыхъ нарадъ въ очакъ болгарского народа невыбравъ князеви Александрови за надто велику популяр-ность. — Князь Александръ выѣхавъ до Дар-мштагу. Въ переѣздѣ задержавъ въ Вѣднѣ, де его цѣсаръ австрийскій першій отвѣдавъ и задержавъ у него побъ годины. Се отншение князя австрий-скимъ цѣсаремъ дуже мило вразило а заразомъ и здивувало вѣсѣхъ супроводжачихъ князя.

НОВИНКИ.

— Зъ Калуша одержали мы позачеру слѣдуючу телеграму: При выборѣ до рады повѣтвой зъ ку-рия селя, было голосунокыхъ 145. Листа русскихъ кандидатѣвъ одержала 81 голосѣвъ, а листа противникѣвъ 66. Мы отже побѣдили!

— Зъ Камѣнки Струмлюовой одержали мы слѣдуючу телеграму: Зъ группы селя выбрано до на-шой рады повѣтвой 12 русскихъ кандидатѣвъ!

— Зъ Жидачева пишутъ намъ: При выборѣ до рады повѣтвой зъ курия селя выбрано самыхъ (11) Русинѣвъ. На 165 голоуючыхъ получили нашй кандидаты по-наименше по 115 голосѣвъ. Утѣха и одушевление мѣжъ Русинами.

— Зъ Тернополя пишутъ намъ: До нашой рады повѣтвой выбранй зъ курия селя самы селане: 1. Федько Ремѣнный, вѣить зъ Стегнковице, дуже честный Русинъ; 2. Луць Когутъ, выдѣловый читальнй въ Глубочку; 3. Кѣндратъ Чорный, 4. Ив. Пивадуць, 5. Романъ Волынець, 6. Ник. Дебельскй, 7. Тим. Козловскй, 8. Кубѣвъ и 9. Ив. Ходорскй. Только послѣдний бувъ цоцир-ный польскимъ комитетомъ. Агитация зъ стороны Поляковъ была мала, а зъ стороны Русинѣвъ ще менша. Чотыроухъ членѣвъ выбрано доперва по тѣснѣйшомъ выборѣ. При першѣмъ голоуваню одержавъ бувъ о. Ер. Ходоровскй зъ Малашов-вичъ надъ 80 голосѣвъ, але комисія не потвер-дила его выбору за для того, що на однихъ карткахъ было „Еразъ“ а на другихъ „Ерастъ“.

— Въ Яворовѣ выборъ до рады повѣтвой вы-павъ не такъ шасливо, якъ можна було по ре-вныихъ заходахъ рукою комитету надѣятися. Зъ 12 членѣвъ выбрано лишь 4 кандидатѣвъ, пред-кладаныхъ русскимъ комитетомъ: п. Стеф. Тру-хима и оо. Иос. Лозиньского, Иос. Гладшиского и Вас. Волошиньского. Крѣмъ тыхъ выбраныхъ ще о. Ив. Голодянскй, два дѣлачѣ и 5 селянъ.

— Въ Бережаныхъ и въ Городнѣ выпавъ выборъ до рады повѣтвойхъ дуже нещасливо. Печальный се отбывъ! — Въ Коломый выпавъ выборъ се-редно.

— Просимо повторно нашихъ П. Т. Читателѣвъ тыхъ повѣтѣвъ, де отбулися выборы до рады повѣт-войхъ, подати намъ ширше справоздане зъ тыхъ выборовъ, а при именахъ выбравыхъ зазначити ихъ народнѣсть, станъ и политичне усособлене.

— При случаю Вѣча львовскихъ Русинѣвъ, можна надѣятися, що отъ нашихъ читателей товариствъ и институцій въ Галичинѣ и Буковинѣ насойбѣ членейнй телеграммы и писма съ заявленями, що солидаризуются съ резолюцією Вѣча. Такй за-явленя отъ читаленъ и деякихъ другихъ това-риствъ мѣжъ бы кто уважати перестуленемъ статутовъ, длатого мусимо зазначити, що чле-на мѣ, яко такимъ, вольно навѣтъ съ повными подписами заявлени въ сѣмъ случаю надосылати.

— Комитетъ вѣченый предложитъ Вѣчу яко кан-дидатѣвъ на отпоручникѣвъ до Вѣднѣ пп. Мих. Дамета и дра Омел. Огоповского.

— Русно-народный театръ закѣнчатъ въ недѣлю свои представлени въ Станиславѣ и переѣде до Богородчанъ. Тамъ во второкъ (6 л. мая) дастъ перше представление „Вѣдна Марта“, народна мелодрама въ 4 актахъ съ сѣльвами и танцами; въ четверть (8 мая) „Никола Довбушукъ“ народна оперета въ 3 актахъ съ сѣльвами и танцами; въ суботу (10 мая) „Великй рыбакъ“, комедія Балуц-кого въ 3 актахъ и „Школяръ на вандрѣвцѣ“, оперетка въ 2 актахъ съ музыкою Вербицкого, а въ недѣлю (11 мая) „Гальяка“ мелодрама въ 4 актахъ съ музыкою Моношюка. — Ше разъ пору-чаемо гостину нашего театру ласавѣй увазѣ П. Т. Русинамъ окрестности Богородчанъ.

— Нашъ знаменитый писатель Иванъ Левинскй (Не-чуй) зъ Кишинева пише намъ, що все ще тер-питъ на здоровю и що небавомъ на порадѣ лѣ-карѣвъ удасться на купелѣ до Щавинцѣ. Надѣ-мось, що при случаю дорожжя загоститъ п. Ле-винцѣй до Львова.

— Всч. о. Іосифъ Тишинскй, парохъ зъ Завадова, деканата стрыпского, обходитъ сего року ювилей своего 50-лѣтнего душастырства (урод. 1809, ордин. 1834). Старенкй ювилать о. Іосифъ Ти-шинскй тѣшитю великою повагою и симпатією интелегенціи и народа цѣлой Стрыпщины, то жъ Стрыпщина постановила обходити торжественю ювилей своего ветерана-патриѣта на Вознесеніе Христова. О. І. Тишинскй зложивъ по случаю такъ шасливо хвилѣ въ своѣмъ житю даръ юви-лейный на патриѣтичій цѣли на руки Вл. проф. Ивана Вахьянана въ Стрыю въ квѣтѣ 50 зр., а именно: для бурсы въ Стрыю 10 зр., на дѣвоче воспитальцеу въ Стрыю 10 зр., для убогихъ уче-никѣвъ рукою гимназій и для товариства „Школь-на Помѣчь“ у Львовѣ по 5 зр., для „Академичного Братства“ 10 зр. и для „Кружжа Правникѣвъ“ 10 зр. (Повысѣй сумы, крѣмъ 10 зр. на бурюу въ Стрыю, одержала наша редакция для передачи П. Т. товариствамъ и институціямъ). Подаячи патриѣтичну жертвоулюбѣсть Веч. ювилата до прилюдной вѣдомосты, вносимо вже теперь шчо-сердечный окликъ „многая лѣта“ патриѣтви-ювилатови!

— Загалый зѣбръ членѣвъ Ставропигійского Инсти-тута для wyboru старѣйшыны, его заступника и выдѣду на роць отъ Томинѣ недѣлѣ 1884 до той-же недѣлѣ 1885 року, отбуваю сего року при численой участи. Старѣйшына дрѣ Ис. Шаране-вичъ подавъ зборови обширне справоздане зъ дѣяльности Института въ ульвѣшомъ роцѣ. Старѣйшыномъ выбрано на сѣй роць зновъ дрѣ Ис. Шараневича, а заступниками дрѣ Ив. Добрян-ского и проф. Полянського. Выдѣловыми же и ихъ заступниками выбрано пп. Волоса, Гаури-кевича, Ник. Гарасимовича, Гервасового, Глад-шовского, Кречковского, Клементовича, Литын-ского, Огоповского, Палоха, Савидьского, Савчинь-ского, Сивуляка, Сухкевича и Яновского. До контрольной комисіи выбраны пп. Бѣлорускй, Савчиньскй и Ясенщйкй.

— Монастырь въ Лавровѣ — якъ донесла намъ телеграмма умѣщена въ 43 ч. „Дѣла“, — переда-ный дня 24 л. цѣтня Сзунтамъ. Въ послѣдѣмъ числѣ „Слова“ знаходимо списокъ гостей, якй при-були зъ Добромилѣ до Лавровского монастыря на постоянно пробуванье: „реформатъ“ Жуковскй и 8 питомѣвъ новикѣвъ: Ткачукъ, Мартиновичъ, Скоро-богатый, Казима, Сави Ломиньскй, Познаньскй, Шанковскй и Козаневичъ. Десятый новикъ Ио-дѣръ Кирилескй, бывшй редакторъ „Вескида“, перебувши 8 мѣсѣцѣвъ въ новиціѣ въ Добро-мили, мавъ выступати зъ новиціята передъ Ве-ликодными овятами.

— Краева рада шыбляна поручила повѣсть редак-тора „Часописы Школьной“ Григоріа Врецовны, п. заг. „Зоня, безплатна учителька“ на нагороды для дѣтей и до библиотекъ школъ народныхъ.

— Змартвыхстанѣцъ — якъ доносятъ вчерашна „N. Reforma“ — оселотися такожъ въ Краковѣ. Въ той цѣли мае бути отданыи имъ будынокъ при костелѣ ов. Марка, де теперь мешкають коѣнды-емераты.

— На Вуковинѣ завязуются новй читальнѣ въ се-лахъ Василевѣ и Киселевѣ.

— Село Хѣльбичинъ полный коло Заболотова про-давъ бар. Капри жидови арендареви!

— Загалый зѣбръ членѣвъ букнованьского поля-тичного товариства „Руска Рада“ отбудеся 2 л. червня въ Черѣвѣцяхъ, на котре предѣстатель то-варства о. Евсеиѣ Андрѣичукъ воѣхъ членѣвъ запрошуе.

— Збанокъ срѣбныхъ монетъ зъ часѣвъ польского короля Жигмонта III выоравъ на поли господаръ въ Тысьменцѣ.

— Зъ Любачева доносятъ, що п. Альбианъ Турань-скй, тамошнй начальникъ суду повѣтвойго и бывшй посолъ до краевого ойма, переѣсѣя вже до Куликова, прощаныи дуже ревно любачѣвскими Поляками.

— Зъ Цѣтовѣ (повѣгта буцацкого) пишутъ намъ: Наша громада удаеся до редакціи „Дѣла“, чтобы помѣстила кѣлька слѣвъ про нашу школу, бо и-шй дороги доси не довели до нѣчого. У насъ нау-ка въ школѣ побѣудала цѣломъ. Нашъ учитель п. Л. Лѣвовскй обявъ пѣсарство на чотыри села (Цѣтову, Трибуховѣцѣ, Рѣпинцѣ и Помѣрцѣ), то-жъ школы годѣ ему пильнувати. Громада платитъ учи-телю, а не мае хѣсна. Вправѣдъ учитель бѣдный, здаеьсь бы ему и платня учителя, але мы тому не зарадимо. Добро загалу святѣйше, якъ добро оидницѣ. Звертаемось про-то ще сего дороною до округной рады школьной въ Чортковѣ, чтобы п. Л. Лѣвовского, отблжженного прадеоу пѣсарокою, ко-тра ему реантѣйша якъ учительство, уволянула зѣ посады учителя, а намъ нададе иншого учи-

теля Русина, котрый посвятитъ-бы выключю на-шѣй школѣ.

— Товариство задатковѣ въ Зборовѣ на засѣданю въ цѣтнй о. р. на внесено Вл. Іосифа Оншквичѣ, ц. к. котаря и предѣстателя мѣсцевой рады школьной, жертвовало 15 зр. для убогой молодѣ-жи школы въ Зборовѣ. Подаячи се до загалной вѣдомосты, складаю именовъ убогой молодѣжи якъ Вл. Товариству, такъ и Вл. І. Оншквичу за его память на убогу молодѣжъ — прилюдну по-дачу. Въ Зборовѣ въ цѣтнѣ 1884. І. Барскй, управитель школы.

— Именована. Гр. Маврикий Дѣдушцикй имено-ванный комисаремъ повѣтѣвъмъ въ Жовкѣвѣ.

— П. Филанъ Мышуга, отбывъ львовской оперы побхавъ до Варшавы на выступленя гостиний въ тамошній оперѣ. П. Ф. Мышуга есть, якъ звѣ-стно, зъ роду Русинѣвъ и выхованкомъ Ставро-пигійской бурсы. Рускй товариства и деякй поод-нокой Русины вывели его въ люде, дали ему можнѣсть датися пѣзнати публицѣ, помогли ему передъ двома роками образоваути въ Италиі, — а быъ сегодня съ Русинами зовсѣмъ не знаеся и не хоче мати съ ними нѣякого дѣла, вырѣко матери Руоу и есть нынѣ скорше Италианцемъ (Filippi M.) або Полякомъ, якъ Русинѣвъ. Таке то наше! Выхвуемо собѣ овыимъ хлѣбомъ — ренегатовѣ!

— Великй „процѣсъ хлѣпскй“ розпочнеся дня 19 л. мая въ Краковѣ. Передъ оудомъ пріюажныхъ ста-не перша серия 29 селянъ-Мазурѣвъ, котрѣ въ порозумѣннѣ мѣжъ собою обмановали институцію финансовѣ, затягали пожички на гипотеку зов-сѣмъ не существуючу, на выдуманй имена дов-жнѣвъ та ручителѣвъ и т. д. Крѣмъ укѣченного олдѣства противъ 29 селянъ ведеся ще олдѣтѣво противъ 46 другихъ селянъ-Мазурѣвъ.

— Зъ Воляны одинъ нашъ читатель пише намъ мѣжъ иншыми: „...При случаю позволѣе мѣ-нѣ высказати свой подивъ а зарѣвно и поваж-ные для ващей интелегенціи за еи цѣру предан-нѣсть народнѣй идеи и еи енергїю за-дѣля воскре-сѣния нашої южно-русской массы. Ваша интеле-генція въ томъ взглядѣ стоить далеко выше отъ нашой, котра на сорозъ намъ зовсѣмъ не трудит-ся надъ просвѣтѣю народа; крѣмъ того доставляе значный контингентъ народо-отступникѣвъ въ ро-дѣ вашихъ Черкакокихъ, и тѣи збудувавши зо-лотый мѣсть подѣ назвою „общерусскй“ нѣчто самй не роблятъ за для освобождя народа отъ тмы невѣжи и отъ експлоататорѣвъ та въ додатку кле-вечутъ на дѣятельныхъ народолюбѣвъ... Ваше ду-ховенство вызывае у насъ прямо здивоване ово-ею энергичною дѣяльностею въ дѣлѣ народного воскресеня. Нѣчто подобного у насъ не стрѣти-те... духовенство наше иногда прямо стае въ до-розѣ народнѣй просвѣтѣ. Що до нашихъ межи-племенныхъ отншений, то могу вамъ оказати, що Викороссы нашего гѣрода склѣннй вести цѣ-ру дружбу съ Южно-русами, только нашй народо-отступники збиваютъ ихъ зъ толку, такъ що они не знаютъ, чого держатися; болюшо же частою они демократы, шчо отдай масѣ народнѣй, только не знаютъ еи и не знаютъ, якъ еи помѣчи; — конечно, я тутъ говорю о служивѣмъ элементѣ; наилучшй зъ нихъ судѣбнй чиновникы. Поляки и Еврей держатя особаюкомъ и мрѣютъ о лучшѣй ерѣ...“

— **Новая шляхта.** Радуйся и веселися, велика и дробна и ходячкова шляхта! Въ недалекѣмъ часѣ запишешъ новй усѣбх твѣоухъ подвиговѣвъ. Сул-танъ Абдуль-Гамидъ задумавъ ущасливити и своихъ подданыхъ, та хоче имъ науостити трохи синои крови въ нечестивй жилы магометаньскй; отъ постановивъ и въ Туреччанѣ завести шлях-ти оподѣваочишь, що знаде въ нѣй оялу и подиору для своего престола. Турки не мали доси назвыокъ родинныхъ, лишъ имена и прозвища, теперь мають у нихъ завестися назвыока ро-диннй а съ ними и шляхта. До аристократія мають зачислитися потомки тыхъ родинъ, котрѣ колись то панували въ Сиріи, Курдистанѣ, въ Альбавіи и другихъ провинціяхъ турецкои дер-жавы. Дипломы шляхотскй получатъ воѣ нынѣшнй ишѣ а привилегія та переѣде и на ихъ на-одѣдникѣвъ.

— Буковина пося урядовыхъ датъ конскрипцій-ныхъ зъ 1880 р. чысляетъ 526.071 душъ жите-лѣвъ, 8 отаровѣвъ, 15 судѣвъ повѣтѣвѣвъ, 333 громадъ мѣсцевыхъ а 324 катастральныхъ и 190 обшарѣвъ двѣрскихъ.

— Въ найновѣйшомъ (16) н-рѣ варшавского тыдне-вника „Prawda“ находится допись „Z Rusi Czerwo-nej“, въ котрой по короткомъ представленю т. зв. „агитация русскихъ газетъ въ справѣ банку се-лянского“ розказуеся про науковѣ амананя галицко-русской молодѣжи, про тѣ численнй кружки и то-варства, въ котрыхъ таа молодѣжъ працюе. Най-бѣльше мѣсяца авторъ посвятитъ завязаню цок. Корнилѣмъ Закляньскымъ „Кружковн историкѣвъ“ и ученѣй дѣяльности того передчоно помершого писателя, дальше „Кружковн этнографично-ста-тистичному“ и „Кружковн вандрѣвчому“. „Рухъ рускй въ Галичинѣ — кѣнчитъ бы овою допись — о только есть важный и о только мае подставу поствѣности, о кѣлько иде отъ интелегенціи до народа въ направѣ правдивого поступу, незабар-веного, якъ се доси бувало, завязатыми супереч-ками о рѣчи благой, о формальности або мрѣѣ о будущѣмъ. А именно такимъ есть теперѣшнй рухъ оередъ рукою интелегенціи.“

(Б.) Скупнѣсть-гаупдѣсть. Не давно тому, передъ кѣльома мѣсяцами на славнѣмъ Подѣлоу кметъ заможнй умираючи, позбравъ воѣ овои грошѣ паперѣвъ и зашавъ въ подушку, на котрой ош-чичвала его голова. Коли зближалася вже остатня хвиля розлуки съ сѣмъ свѣтомъ, прикликавъ своєю ще молодѣ жену просити еи, чтобы принесла ему свѣжокъ сметаны до ѣдженя. Жена учинила сѣй-

часъ, якъ хорый хотѣвъ, а сама на просьбу мужа выйдла зъ компаніи. Хорый скупецъ заразъ розпорывъ подушку и вынявши банкноты зъ нея, вкнинувъ ихъ въ ящикъ, а выйдлаши зачать ихъ съ ометою фоти, дока въ трехъ перестанкахъ всего не зъѣвъ, позботавиши порожиу мясоу.

— Для педагогичного товариства приславъ о. Іосифъ Кобыляній, парохъ зъ Пѣдборкъ 50 кр. и п. Андрей Болехѣвскій, учитель народнои школы въ Чертежу 1 ар.

— Для бѣдныхъ учениковъ рускои гимназій приславъ о. Качала зъ Шельпакъ 5 ар. СпасиБогъ! В. И.

Вѣсти Архіеріальнѣ.

Зъ Архіеріа Львѣвокои.

До каноничнои институтіи завданій оо: 1) Ив. Могильнянскій на Сорочи; 2) Ив. Михайловичъ на Бѣлобожниці; 3) Тома Соболта на Суходолі; 4) Онуф. Семіонъ на Кабарѣвцѣ; 5) Илар. Сѣчинскій на Стрѣльковѣ; 6) Алекс. Юракъ на Волю велику.

Судъ коломыскій яко власть надъопѣкунча затвердивъ презенту для о. Иларіона Курпяка на Карлѣвѣ.

Президія ч. к. малополитична годится на каноничнй институтіи для оо. Ив. Дымушевского на Кійданѣвѣ, Илар. Сѣчинского на Стрѣльковѣ, Алекс. Юряка на Волю велику, Теодора Мадильнянского на Войнилѣвѣ, Петра Савчиньского на Фрагу, Ив. Михайловича на Бѣлобожниці и Сим. Заяця на Ходорѣвѣ.

Канон. институтію получили оо. 1) Ив. Безъушко на Рокитно; 2) Володим. Коляковскій на Чехи; 3) Ив. Малиновскій на Жукѣвѣ.

Митропол. консисторія поручила деканови бучацкому, чтобы съ назначеніемъ на администратора въ Бучачи о. Лукою Шустомъ зробиавъ угоду для вдовици по овач. Курьололичу, щобы она не була покраждена.

Завѣщательство Вишнявчика, дек. нараѣвского, получилъ о. Ив. Степанѣвѣ.

Презенты получили оо. 1) Ив. Рогужинскій на Тростянецѣ; 2) Савинъ Григоревичъ на Копачницѣ.

Декреты увольненія отъ конкурс. испыту дѣлали оо. 1) Юл. Левицкій зъ Каменокъ, 2) Вао. Марчакъ въ Балчи, 3) Иліа Матковскій зъ Свидови.

ПОСМЕРТНЪ ВѢСТИ.

Иванъ Ганевичъ, правникъ 11 року, членъ вѣдѣлу тов. „Акад. Братство“ упокоився днѣ 27 л. цвѣтня о. р. Неумолима смерть подкосила сей молодецкій цвѣтъ въ 20 веснѣ житя. Товариши и знакоми покладали многі надѣб на красно розвивавшійся талантъ покойного. Нехай ему буде земля перемъ и вѣчна память!

НАУКА, ШУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— Нове (8-ме) число „Нового Зеркала“ вызначуясь, якъ попередній рѣжвородностею статей и гуморомъ, хочъ декуда гуморъ выкладае не смѣхъ а слѣзы... Така вже наша нынѣ сумна доля! Зъ замѣтливѣйшихъ статей згадаемо про дальше оповѣданье о подорожи Швинделеаса Пархенблота до Америки и про знамениту римовану оучаону лѣ. Итопнѣ звѣтного нашего поета Мирона ***. Иллюстрація на послѣдній сторонѣ представляе въ двохъ образахъ нашу унию церковну de jure и

de facto. Не можемо тутъ не поднести, що въ „Зеркалѣ“ заразъ находятъ огтомѣнъ кождый фактъ, олучившійся въ нашомъ политичномъ и церковномъ житіи. Въ пору, коли о. Кобылянскій зъ Пѣдборкѣ такъ ревну въ „Р. Сіонѣ“ пропагуе целибатъ для руского духовенства, „Н. Зеркало“ такожь забирае голосъ и каже:

Хто мудрый, тому й целибатъ не страшный: Жіе бнвъ не гѣрше, якъ свѣткой; Бо хто-жь целибатъ заборонитъ такой, Въ якѣмъ ось жіе кс. Сарницкій?

А въ Риму телеграфують до „Нов. Зеркала“, що „курія покликала кс. Сарницкого на председателя ново-утвореного товариства „de propagando coelebato“...

(ω) Голосъ Лужичанъ о Шевчену. Лужичскій Сербъ, Ернестъ Голянь, мѣститъ въ мѣсячной часописи „Luzica“, выходячій въ Будашинѣ, „Рибованѣ (подорожъ) по slowjanskich krajach“ и подавъ до си описъ Смоленщины и Кіевщины. Въ 4 часлѣ (за цвѣтень 1884) въ описѣ Кіевщины агадуе, що пѣзнавъ близше тамошнихъ Русинѣвъ, котри ему такъ припали до сердца, що тужитъ за хвилями проведенными посередъ нихъ. „Паровый корабель довѣз мене“, пише бнвъ далше, „зъ любого Кіева до Черкаскъ. Береги Днѣпра суть тамъ найвышій и найогрѣмѣйшій; тутъ видно на однѣмъ мѣстѣ крестъ, що стоитъ надъ могилою найславнѣйшого малоруского поета Шевченка. Шевченковъ пѣснѣй належать до наилучшихъ лиричнхъ плодѣвъ людского духа. Малорусскій языкъ годится знаменито до лиричнхъ поезій. Опсѣла подае авторъ коротенькій поглядъ на межнароднй относини тогочасній мѣжъ Польщею а козаками и замѣчае, що Шевченко такожь подае въ своихъ творахъ картины зъ часѣвъ польско-козацкои борби, та обѣцае при нагодѣ переложити дещо зъ тыхъ творѣвъ языкомъ сербско-лужичкомъ.

Переписка Редакціи и Администраціи

Всѣ. I. Шп—о въ В. За щиръ жажду охоту сердечно Вамъ дякуемо! Сякъ и выходи до обороны правъ руского народа и руской кви нѣколи намъ не забравке! — Всѣ. о. Днѣвъ въ Кр. Дякуемо за довѣріе. Съ великою тою и безынтересно Вамъ великою найблизшій свободнѣи хвалю. — Всѣ. Илар. Днѣвъ въ Р. Дуже просимо и вже напередъ дякуемо.

Черезъ редакцію „Дѣла“ приславъ

— На рускій правотаръ „Дѣла“ приславъ „Провѣты“ въ Тернополи 3-25; п. И. Буску 3-25, о. И. Тиховичъ въ Бортиянѣ о. В. Небыловецъ въ Перебѣнску 3, о. Р. Кий въ Тартаковѣ (2 экз.) 6-50, о. Г. Варвѣвскій въ Доброводахъ 1-25 ар.
— На творы Вол. Назрочного: Фалія „Провѣты“ въ Тернополи 2 ар., п. Ал. Варвѣвскій въ Тернополи 2 ар., о. А. Волянскій въ Цапѣвцяхъ ар., п. В. Михайльскій въ Выжницѣ 2 ар.
— Для бѣдныхъ учениковъ рускои гимназій: Барвѣвскій 1-75, о. Д. Воеводка въ Зеленичѣ 1 ар., о. Я. Чубатый въ Поняковцѣ 1-25, о. А. Ковѣвъ 1 ар., о. Икаловичъ въ Красѣвѣ 1 ар., М. Михайлякъ въ Путиловѣ 10 ар. (отъ цѣнахъ по 5 ар.), о. Я. Гудакъ въ Тернополи 1 ар.
— На библиотечу Онисиевича приславъ: о. А. Волянскій въ Цапѣвцяхъ 1-50, п. Д. Матковскій въ Выжницѣ 1-50 ар.

Аптика РУКЕРА во Львѣвѣ

1009 (33—?) поручае
Впрыскуваня и капсулки зъ растинячнхъ тѣлц. Фляшка впрыскуваня 40 кр., капсулочки

ПО ДЯКА.

Почтенне Головне Заступництво Банку взаимныхъ обезпеченій „СЛАВІЯ“ у Львѣвѣ!

Почуваємось до милого обовязку вложити ся за скорѣ, точне, а передовѣмъ справедливѣе вознаграждѣнне страгъ, якы мы потерѣли въ часѣ пожара стившого мѣсто Глиняны въ ночи 8 цвѣтня 1884 р. Рѣшочною завяляемо, що грошевы выногородскій одержали мы вже третого дня по пожарѣ, безъ всякой трудностей и перешкодъ. Такимъ дѣломъ выслали Банкъ „Славія“, що клеветы, якими его отъ часу часу обидаютъ, суть безподставнй. а поводу ихъ шукае належить тѣлько въ влобѣ и борбѣ конкурентныхъ другихъ асекураційныхъ институцій.
Глиняны, днѣ 18 цвѣтня 1884.

Филеомонъ Решетилловичъ, в. р.-гр.-к. пар. Глинянъ.
Михайль Галанъ, в. р.
Іосифъ Губецкій, в. р.
Іосифъ Балтаровичъ, в. р.
Теодоръ Галанъ, в. р.

Складъ фабричнй красокъ, лякерѣвъ, покостѣвъ, дуктѣвъ хемичныхъ заразомъ и торговля матеріаломъ
ГИБНЕРА и ГАНКЕ
1030 (24—?) во Львѣвѣ, Ринокъ

Краски олійніи
завѣмъ готові до ужитку, до мальованія дверей, бѣговъ, покостѣвъ, дахѣвъ, домѣвъ, огородныхъ върядѣвъ и господарскихъ, върядѣвъ рѣчныхъ и т. д.

КРАСКИ олійно-лякерѣвой и бурштиново-лякерѣвой
масу до запусканя помостѣвъ власного вырѣбу, наилучшого рода лякеръ до помостѣвъ, лякеръ до школьныхъ табляць найдобрѣйшій
лякеры повозѣвой правдивой ангалійскій въ фабрицѣ Wilkinson, New-wood и Clark въ Лондонѣ,
всякого рода лякеры до робѣвъ внутрѣшнихъ, вильныхъ, деревя, оскля и шкѣровъ.

Краски сухіи всякы роды: авіаной, до крашенія лець матеріал, друкарскій, бромны (золотыи порошокъ), золото въ аркушахъ, роотнй въ плынѣ, для переплетникѣвъ, тушовіи акварелевъ въ гуацкыхъ и дѣокакахъ, акварелевъ вохлѣ въ трубочкахъ и мушахъ, до мальованія порцелятъ, олійній въ трубочкахъ до робѣвъ артистичныхъ.

Средства до ретушования, олійній и верникомъ до робѣвъ артистичныхъ пеналъ, малярскій полотно, палеты сталоси и всякы приборы до мальованія и рисованя.

Артикулы для фѣльваркѣвъ: Смагово до желѣзныхъ осѣй, олія до машинъ, теръ газовій, цементъ и гипсъ, китъ, асальтъ, антимеркуіонъ, карболовый квасъ и др. др. др. др. др. др.

Прирады пивничнй: Шпунты и чопы до бѣговъ, корки до бутильокъ, капѣль до бутильокъ, маса до лѣвованія бутильокъ, машины до коркованя бутильокъ, бѣгови, тирбушоны, машинны до мытія еляшокъ, пыпы до бѣговъ.

Артикулы гумѣвой: книжки гумѣвой до газу и до воды, вина, пива, квасу, пашты и пр.

простираля гумѣвой: Пасы до машинъ и молотѣвъ дѣшнхъ шкѣръ бѣлѣжнхъ шпринъ.

Гурты до машинъ, вужъ верни Руръ циноы и елованій.

Шрѣтъ, льотни и куль.

Порошокъ на комыхъ и махѣ, въ кѣмахъ, камѣора и перѣтъ.

Артикулы тоалетѣвой: махѣ, махѣ, Extrait d'odeur, Eau de Cologne, айскы и помады.

Лякъ до печатаня: Чорнило до писаня, до гетъ червоно, сине, черво, до машинъ и автографично.

Краски до печатокъ, гетъ и розпущенны.

Китъ до скла и порцелятъ.

Смагово до керѣвовакѣвъ: Смагово до керѣвовакѣвъ, смагово до керѣвовакѣвъ, смагово до керѣвовакѣвъ.

Товѣ до оружія: Лякеры до чѣвѣвъ черной и мѣлячій.

Чорнило до шкѣровъ: Чорнило до шкѣровъ, чорнило до шкѣровъ, чорнило до шкѣровъ.

Все по найдешешыи цѣнахъ и франко.

При замовленіи до выслать до прѣдлазаня оубъ, котра выстарчала-бъ въ чѣво тамъ и наездъ коштовъ въ на слухай неободрнхъ позомъ.

Отъ осені року 1884

ПОЛОТНА РУМБУРСКІИ И ПРЛЯВСКІИ
1074 1—? и СТОЛОВЕ БѢЛЪЕ
зъ перворядныхъ фабрикъ

Дрешишки на сторы и маркизы
воякой барвы и широты

Сатины, кретоны наймоднѣйшій
бѢЛЪЕ ДАМСКЕ И МУЖЕСКЕ

ПАНЧОХИ И ШКАРПИТКИ

Ширтинги и Шифоны зъ фабрики Шроля сына

Капы пиковій и трикотѣвой, бѣлѣ и кольоровѣй

Коцики на лѣжка

Коцы на конѣ отъ зр. 1-30 и вышѣ

Поручае свѣжо полученій въ великомъ выборѣ по найнизшихъ цѣнахъ.

Ф. КНАВЕРЪ (F. KNAUER.)
пѣдбъ Золотымъ Львомъ“ площадь Капитулла ч. 2.

5 килеві

БОЧОВКИ ВИНА

поручае

Торговля ГЕГЕЛІЙСКО-ТОКАЙСКИХЪ ВИНЪ

К. Ф. ПОПОВИЧА

927 (26—52) ВЪ ТЕРНОПОЛІИ

1 бочѣвка Гегелійского столового . 2 зр. 10 кр.
1 " Гегелійского столового лучшѣй якості 2 зр. 30 кр. и 2 " 50 "
1 " Гегел. стол. ароматичного 2-70 и 3 зр.
1 " Самородного вытравного . 4 зр. 30 кр.
1 " Ермелеки-Бакаторъ стол. 2 " — "

Повыше наведеній цѣны розумѣются вразъ съ бочѣвкою окованю желѣзными обручами и оплаченымъ портомъ почтовымъ, такъ що благооклонный отбиратель жадныхъ больше коштовъ не поноситъ. Купуючи вина особито тѣлько у продуцентѣвъ ручать за здоровій добръ, натуральній и лучший вина якъ зъ Вершецъ, и просятъ о лакавай замовленя.

Обвѣщенье.

въ ОТДѢЛЕНІУ ЗАСТАВНИКОМЪ
ОБЩЕГО

РОЛЬНИЧО-КРЕДИТОВОГО ЗАВЕДЕНІА
для Галичины и Буковины

въ власномъ домѣ ч. 2 при ул. Орменьскѣй,
отбудеся днѣ 5 л. мая 1884

и въ днѣхъ слѣдующихъ въ години урядовъ передъ- и полудневій 1068 3—3

ПУБЛИЧНА ЛИЦИТАЦІА

запавшихъ по 31 сѣчня 1884 а не выкупленыхъ заставѣвъ, а именно: дороговъ, цѣнностей, коралѣвъ, zegарѣвъ, образѣвъ, товарѣвъ мануфактурныхъ, предметѣвъ до убраня и постелѣ и другихъ вырѣбовъ.

Львѣвъ днѣ 8 (15) цвѣтня 1884.

ДИРЕКЦІА.

5000

останковъ сукна (3 до 4 метры)

у всякъ краскахъ, на одѣгы мужескій, на загортки, жычѣй мантѣй отъ дошу, на жычѣй плащѣ — росылае за послѣплатою за останокъ по 5 гульд.

L. Storch, Brünn.

Останки не до подобій принимае назадъ. Взбрѣтъ выслають по приславаню 10-крейфаревѣ марки.

1061-5-52

VIERTHUNDERT TAFELN.
NEUE (13.) UMGEBEARBEITETE ILLUSTRIRTE AUFLAGE.
JEDER BAND FL. 4.50., LEINWAND FL. 5.70. O. W.

Brockhaus' Conversations-Lexikon.

Mit Abbildungen und Karten.
Preis a Heft 30 kr.

Кандидатъ учительскій
съ однорѣчною практикою, нагородженый похвальными свѣдѣнствами желаетъ обняти лекцію на селѣ въ честномъ рускомъ домѣ.

Близша вѣдомѣсть въ Редакціи „Дѣла“.
1064—3—3

Магазинъ товарѣвъ блаватныхъ и полотѣвъ

СТАХЕВИЧА И АБРЫСОВСКОГО
(В. ТОВАРИЩКОГО НАСЛѢДНИКѢВѢ)

1087-(7-15) у Львѣвѣ, Ринокъ ч. 32

получивъ вже и поручае на сезонъ весенній матеріи вовняній и шовковѣй въ всякихъ возможныхъ вырѣбахъ по цѣнѣ якъ найпріступнѣйшій.

Пробы выслаемо на жаданье franco.

Выдавецъ и редакторъ: Иванъ Белѣй.

Зъ друкарнѣ

Видѣннѣвскій к. н. Липинскій
Львѣвъ